

Μάτσειος Διαγωνισμός Δοκιμίου 2019

7 Νοεμβρίου 2019

Θέμα: Στη σύγχρονη εποχή έχει παρατηρηθεί μια μεγάλη αντινομία. Ο άνθρωπος στην προσπάθειά του να αξιοποιήσει τη φύση, οδηγήθηκε στην ασύδοτη αφαίμαξή της. Ως ενεργοί πολίτες, να εκφράσετε την έντονη δυσαρέσκειά σας για τις επιπτώσεις που έχει προκαλέσει η έλλειψη σεβασμού του ανθρώπου προς το περιβάλλον και να εισηγηθείτε τρόπους με τους οποίους οι φορείς της κοινωνίας θα συμβάλουν στην άμεση επίλυση του οικολογικού προβλήματος.

Διαρκές πρόβλημα των σημερινών κοινωνιών καθώς και ζήτημα που απασχολεί μόνιμα την παγκόσμια κοινή γνώμη είναι η καταστροφή του περιβάλλοντος και οι διογκούμενες επιπτώσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας στα οικοσυστήματα του πλανήτη. Είναι αλήθεια, πως η επιβάρυνση που υφίσταται το περιβάλλον από την αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τους ανθρώπους, αποδεικνύει ότι ο άνθρωπος δεν έχει αντιληφθεί ακόμη ότι αποτελεί μέρος της φύσης, ότι η σχέση του με αυτήν είναι οργανική και πως με αυτή τον συνδέει ένας ακατάλυτος ομφάλιος λώρος. Είναι βαρύτερης σημασίας λοιπόν, να αντιληφθούμε τις επιπτώσεις που έχει προκαλέσει η έλλειψη σεβασμού του ανθρώπου προς το περιβάλλον και ακολούθως να προχωρήσουμε στην εύρεση τρόπων για την άμεση επίλυση του οικολογικού προβλήματος.

Στο σημείο αυτό, είναι ευρύτατης σημασίας να τονίσουμε πως το οικολογικό πρόβλημα εδραιώθηκε με την επανάσταση της βιομηχανίας, ενώ οι απόψεις για τα αίτια και τους τρόπους αντιμετώπισής του είναι διφορούμενες. Όμως, τη δεκαετία του 1960, όταν οι άνθρωποι άρχισαν να αντιλαμβάνονται τις επιπτώσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας στο περιβάλλον, προέβαιναν και σε ενέργειες για τον περιορισμό του οικολογικού προβλήματος. Συνεπώς, οι επιπτώσεις που έχει προκαλέσει η έλλειψη σεβασμού του ανθρώπου προς το περιβάλλον είναι τεράστιες και χρήζουν άμεσης αντιμετώπισης.

Εντούτοις, λαμβάνοντας υπόψη την εξάρτηση του ανθρώπου από τη φύση, αντιλαμβανόμαστε ότι τα θετικά που μας προσφέρει είναι πολλά, αφού, ως γνωστό, η φύση αποτελεί πηγή έμπνευσης για τον άνθρωπο και τον ωθεί να βελτιώνεται συνεχώς. Επίσης, το φυσικό περιβάλλον επιδρά στην καλλιέργεια της αισθητικής του ατόμου προσφέροντάς του ένα απίστευτο θέαμα σαν έργο τέχνης, όταν την αντικρίζει. Έτσι, και ο ήρωάς μας Κυριάκος Μάτσης, θέλησε να σπουδάσει γεωπόνος, αφού αντιλήφθηκε την τεράστια σημασία της φύσης για τον άνθρωπο αλλά και την ομορφιά που αυτή έχει. Συνεπώς, καλό θα ήταν να αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση ο Κυριάκος Μάτσης, γιατί όχι μόνο αγάπησε την πατρώα γη αλλά θυσιάστηκε γι' αυτήν.

Εκτός των άλλων όμως, οι αιτίες που έχουν προκαλέσει την καταστροφή του περιβάλλοντος δεν μπορούν εύκολα να εξαλειφθούν και δυστυχώς οι πλείστοι ενεργούν επιπόλαια, χωρίς να αντιλαμβάνονται πόσο σημαντική είναι η φύση γι' αυτούς. «Τα δάση είναι

ο πνεύμονας με τον οποίο αναπνέουμε», δυστυχώς όμως, «νοσηλεύονται στην εντατική», όπως δήλωσε δραματικά η Φράνσις Σέιμουρ του Διεθνούς Ινστιτούτου Πλουτοπαραγωγικών Πηγών.

Αναντίρρητα, η τεχνολογική – βιομηχανική ανάπτυξη αποτελεί μια από τις βασικότερες αιτίες της καταστροφής του περιβάλλοντος. Οι μεγάλες προσδοκίες του ανθρώπου για βιομηχανική ανάπτυξη έχουν ως απότοκο την αλλοίωση του φυσικού περιβάλλοντος και συνεπώς την καταστροφή του. Ακόμη, η καταναλωτική μανία του ανθρώπου, που δεν αντιλαμβάνεται τη σημασία του «είναι» και του «έχειν», τείνει να καταστρέψει το φυσικό περιβάλλον μια ώρα αρχύτερα, με αποτέλεσμα «ό,τι άλλοτε ήταν στίγμα και διασυρμός, να γίνει τώρα, με την υπερκατανάλωση, δείγμα τόλμης και συρμός».

Ο άνθρωπος σέβεται το περιβάλλον; Συμπεριλαμβανομένων των πιο πάνω, δυστυχώς όχι! Πολλές φορές ο άνθρωπος, στον βωμό του χρήματος και του συμφέροντος, ενεργεί εναντίον της φύσης, με απώτερο σκοπό να πετύχει τις προσδοκίες του, που φυσικά δεν προάγουν το καλό του περιβάλλοντος.

Ως εκ τούτου λοιπόν, εξάγεται εύκολα το συμπέρασμα ότι η φύση δεν καταστρέφεται από μόνη της αλλά με τη βοήθεια και συμβολή του ανθρώπου. Κατ'αρχήν, τα απόβλητα – απορρίμματα που πολλές φορές συναντάμε στα δάση, είναι ένας πρωταρχικός παράγοντας, που δεν συνάδει με την καλλιέργεια περιβαλλοντικής συνείδησης, καθώς επίσης, και η ρύπανση των υδάτων, που πολλές φορές αποτελεί αιτία θανάτου για τους ανθρώπους, είναι επίσης δείγμα ασέβειας προς τον περιβάλλοντα χώρο στον οποίο ζούμε. Γιατί, αναντίρρητα, και σε αυτή την περίπτωση υπαίτιος είναι ο άνθρωπος, που απελευθερώνει ρύπους στο υδάτινο περιβάλλον (λίμνες, ποτάμια, κλπ.).

Αποτελεί κοινοτυπία το γεγονός ότι το φαινόμενο του θερμοκηπίου, όπου το διοξείδιο του άνθρακα προσκολλάται και γίνεται κάλυμμα όπως το πλαστικό στα θερμοκήπια, όταν εγκλωβίζεται η ηλιακή ακτινοβολία και εμποδίζει τη θερμότητα να εξέλθει, προκαλεί αλλοίωση των κλιματικών συνθηκών. Τέλος, η τρύπα του όζοντος (αλλοτριωτική μορφή οξυγόνου) αποτελεί μια από τις βασικότερες επιπτώσεις στην καταστροφή του περιβάλλοντος. Προκαλείται λιώσιμο των πάγων λόγω των ρύπων που απελευθερώνονται στην ατμόσφαιρα και στη συνέχεια ως δαμόκλειος σπάθη επιστρέφουν στην γη με τη μορφή της όξινης βροχής.

Αναντίλεκτα, οι φορείς της κοινωνίας μπορούν να συνδράμουν με ποικίλους τρόπους στην άμεση επίλυση του οικολογικού προβλήματος. Συνεπώς, στις μέρες μας επιβάλλεται, η οικογένεια να καλλιεργήσει περιβαλλοντική συνείδηση στους νέους και να συνδράμει ενεργά με αυτόν τον τρόπο στη άμβλυνση του οικολογικού προβλήματος, που εδώ και δεκαετίες μαστίζει όχι μόνο την Κύπρο, αλλά ολόκληρο τον πλανήτη. Αναφέροντας στους νέους ότι το συλλογικό πνεύμα δεν είναι τίποτε άλλο από πολλές προσωπικές επιδιώξεις και ότι η συνισταμένη τους ισούται με μια τεραστίων διαστάσεων δύναμη, τότε είναι βέβαιο πως θα αρχίσουν να προβληματίζονται και να δείχνουν περισσότερο ενδιαφέρον για θέματα που αφορούν όχι μόνο στον νευραλγικό χώρο της οικολογίας και του περιβάλλοντος, αλλά και για διάφορα άλλα. Έτσι, τείνουν να κατανοήσουν πως για να επιτύχουμε αυτό που θέλουμε, πρέπει να είμαστε ενωμένοι και στη συγκεκριμένη περίπτωση, να είμαστε ενωμένοι για το κοινό καλό, για την πατρώα γη μας.

Θα αποτελούσε σοβαρή παράλειψη να μην αναφερθεί το σχολείο και συνάμα η Παιδεία, που καλό θα ήταν όχι μόνο να προάγουν την καλλιέργεια περιβαλλοντικής συνείδησης, αλλά να αναδεικνύουν και τρόπους με τους οποίους ο κάθε μαθητής θα μπορεί εύκολα να αντιληφθεί τη σημαντικότητα της «μητέρας γης», όπως δικαίως την αποκάλεσε ο Καμπούρογλου, ο οποίος έλεγε: «Δικαίως ονομάζουμε τη γη μητέρα, αφού την ποδοπατούμε και αυτή δεν παύει να αποδίδει καρπούς και άνθη». Ως εκ τούτου λοιπόν, η ανακύκλωση, η κομποστοποίηση, η τηγανοκίνηση αποτελούν μερικά μόνο παραδείγματα που θα μπορούσε το σχολείο να προάγει για την επίλυση του οικολογικού προβλήματος.

Καταλήγοντας, τα Μ.Μ.Ε. όχι μόνο δεν αντιμετωπίζουν την καταστροφή του περιβάλλοντος ως ένα σοβαρό οικολογικό πρόβλημα, αλλά δεν λαμβάνουν υπόψη πως εύκολα μπορούν να επηρεάσουν την κοινή γνώμη σε οποιονδήποτε τομέα. Μέσω των ντοκιμαντέρ, των ρεπορτάζ, των συνεντεύξεων κτλ ο κάθε πολίτης θα έχει την ευκαιρία να προβληματιστεί και να αντιληφθεί την καταστροφή που προκαλεί, όχι μόνο στο περιβάλλον και στους συνανθρώπους του, αλλά και στον ίδιο του τον εαυτό. Αντιλαμβανόμενος λοιπόν πως με τις αντιπεριβαλλοντικές του ενέργειες προκαλεί τόσο μεγάλες καταστροφές στη φύση, σίγουρα θα το ξανασκεφτεί προτού προβεί σε επόμενες ενέργειες.

Τέλος, οφείλουμε να αναφερθούμε στο γεγονός ότι δεν φανήκαμε άξιοι συνεχιστές του έργου του ήρωα Κυριάκου Μάτση, «του αετού του Πενταδακτύλου», γέννημα και θρέμμα της Πιτσιλιάς. Αφού ο ανθρωπιστής σπορέας Κυριάκος Μάτσης, όντας γεωπόνος αλλά και αγωνιστής, θέλησε να παλέψει και ακολούθως να θυσιαστεί για την πατρώα γη του, για τη γη που τον γαλούχησε με αξίες. Ενώ εμείς, το μόνο που καταφέραμε είναι να επιτρέψουμε την εξουσία να κάνει ό,τι μπορεί για την ανάπτυξη της οικονομίας, στον βωμό του χρήματος...

Συγκεφαλαιώνοντας, ας έχουμε ως φάρο τα λόγια του ήρωα Κυριάκου Μάτση, «του αηδονιού της Κύπρου», ο οποίος έλεγε ανάμεσα σε άλλα: «Δεν θεωρούμε πως οι θυσίες μας γίνονται άδικα και εσείς να είστε περήφανοι για εμάς». Έτσι και εμείς, «οι νυν έτι όντες νέοι», ας φανούμε άξιοι συνεχιστές του έργου των προγόνων μας και ας θυσιάσουμε στον βωμό της ελευθερίας κομμάτι του υλικού πλούτου, όπως έπραξε άλλωστε και ο ίδιος ο ήρωας, για την κατάκτηση της υπέρτατης αρετής. Ας μη λησμονούμε λοιπόν πως «η γη δεν μας ανήκει. Απλώς την έχουμε δανειστεί από τις επόμενες γενιές και την χρωστάμε στα παιδιά μας».

Μιχαήλ Στυλιάνα ΣΤ1